

2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że doszło do naruszenia ogólnej zasady proporcjonalności, a środki przyjęte w zaskarżonych aktach będą miały takie skutki, że należy je uznać za nieproporcjonalne same w sobie. Konsekwencje ekonomicznie sankcji nałożonych na skarżącego będą katastrofalne i nieproporcjonalne w stosunku do celów, do osiągnięcia których zaskarżone akty mają dążyć.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieproporcjonalnego naruszenia prawa własności oraz prawa do zatrudnienia, zważywszy, że sporne środki poprzez naruszenie pierwszego protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności uniemożliwią spokojne korzystanie przez skarżącego z jego własności oraz wolności gospodarczej.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy. Zaskarżone akty zostały przyjęte z myślą o osiągnięciu celów innych niż cele w nich określone, a mianowicie zostały skierowane przeciwko samemu skarżącemu, zamiast przeciwko reżimowi, z powodów dla niego nieznanych, a zatem wspomniane akty obarczone są nadużyciem władzy.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia ustanowionego w art. 296 akapit drugi TFUE obowiązku uzasadnienia. Uzasadnienie zaskarżonych aktów jest w rzeczywistości czysto formalne i prawdopodobnie nie zostało przemyślane przez stronę pozwaną.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu sądowego. Skarżącemu nigdy nie umożliwiono przesłuchania przed zastosowaniem spornych środków ograniczających, a zatem nie mógł on w sposób należyty skorzystać z przysługującego mu prawa do obrony, w tym prawa do rzetelnego procesu sądowego, zagwarantowanego w szczególności w art. 6 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Decyzja wykonawcza Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 18I, 21.1.2019, s. 13).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 18I, 21.1.2019, s. 4).

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2019 r. — Aman Dimashq/Rada

(Sprawa T-259/19)

(2019/C 238/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aman Dimashq JSC (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci L. Cloquet oraz J. Buyle)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. (¹), w zakresie, w jakim ma ona zastosowanie do skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. (²), w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do skarżącego, oraz
- nakazanie stronie pozwanej pokrycia kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez stronę pozwaną oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, że skarżący wspiera reżim syryjski i odnosi z niego korzyści, podczas gdy takie stwierdzenie jest w pełni bezzasadne.

2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że doszło do naruszenia ogólnej zasady proporcjonalności, a środki przyjęte w zaskarżonych aktach będą miały takie skutki, że należy je uznać za nieproporcjonalne same w sobie. Konsekwencje ekonomiczne sankcji nałożonych na skarżącego będą katastrofalne i nieproporcjonalne w stosunku do celów, do osiągnięcia których zaskarżone akty mają dążyć.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieproporcjonalnego naruszenia prawa własności oraz prawa do zatrudnienia, zważywszy, że sporne środki poprzez naruszenie pierwszego protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności uniemożliwią spokojne korzystanie przez skarżącego z jego własności oraz wolności gospodarczej.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy. Zaskarżone akty zostały przyjęte z myślą o osiągnięciu celów innych niż cele w nich określone, a mianowicie zostały skierowane przeciwko samemu skarżącemu, zamiast przeciwko reżimowi, z powodów dla niego nieznanym, a zatem wspomniane akty obciążone są nadużyciem władzy.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia ustanowionego w art. 296 akapit drugi TFUE obowiązku uzasadnienia. Uzasadnienie zaskarżonych aktów jest w rzeczywistości czysto formalne i prawdopodobnie nie zostało przemyślane przez stronę pozwaną.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu sądowego. Skarżącemu nigdy nie umożliwiono przesłuchania przed zastosowaniem spornych środków ograniczających, a zatem nie mógł on w sposób należyty skorzystać z przysługującego mu prawa do obrony, w tym prawa do rzetelnego procesu sądowego, zagwarantowanego w szczególności w art. 6 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Decyzja wykonawcza Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 18I, 21.1.2019, s. 13).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 18I, 21.1.2019, s. 4).

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2019 r. — Niemcy/ACER

(Sprawa T-283/19)

(2019/C 238/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i S. Eisenberg oraz M. Elspas, R. Bierwagen i G. Brucker, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

1. stwierdzenie nieważności art. 5 ust. 8 i 9 załącznika I oraz art. 5 ust. 8 i 9 załącznika II do decyzji pozwanej nr 02/2019 z dnia 21 lutego 2019 r.;
2. stwierdzenie nieważności art. 10 ust. 4 zdanie drugie i ust. 5 oraz art. 16 ust. 2 zdanie drugie i ust. 3 lit. d) ppkt (vii) załącznika I oraz art. 17 ust. 3 lit. d) ppkt (vii) załącznika II do decyzji pozwanej nr 02/2019 z dnia 21 lutego 2019 r.;
3. ewentualnie, jeżeli Sądu uzna, że przepisy załączników I i II, których nieważność należy stwierdzić zgodnie z pkt 1, są nierozdzielnie związane z innymi przepisami jej danego artykułu lub załącznika lub całej decyzji pozwanej nr 02/2019 z dnia 21 lutego 2019 r., stwierdzenie nieważności odpowiednich artykułów, załączników lub decyzji jako całości;